

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

POSTUL MARE ȘI ARMELE OMULUI DUHOVNICESC

DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI

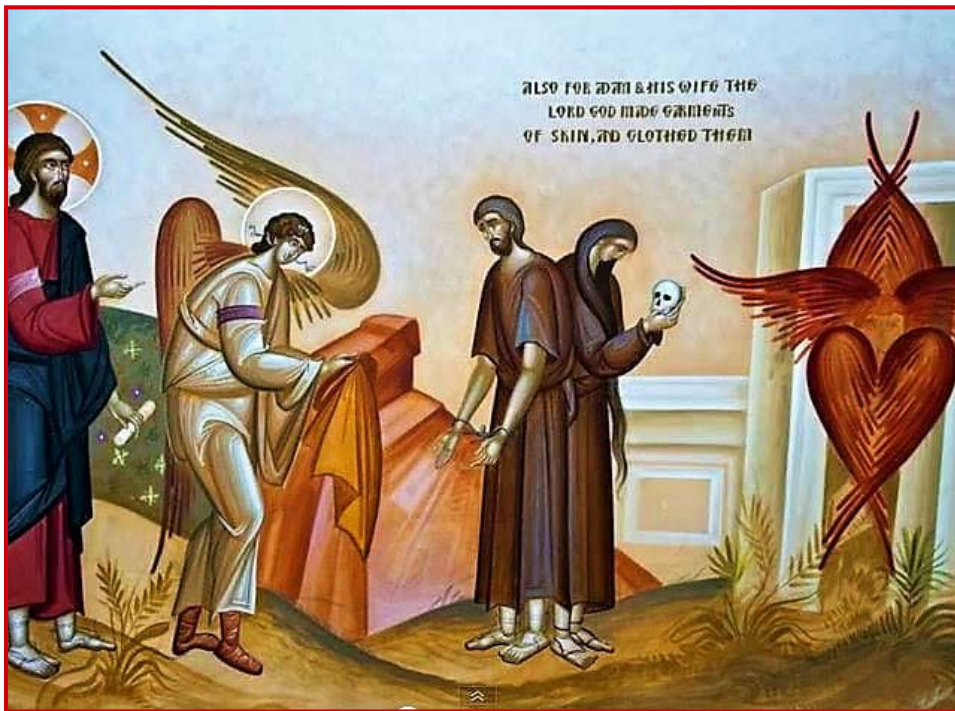
(a Lăsatului sec de brânză)

SF. MC. CONDRAT, CIPRIAN,
DIONISIE ȘI CEI ÎMPREUNĂ CU EI
(LĂSATUL SECULUI PENTRU
POSTUL SFINTELOR PAȘTI)

Măine începe Postul Mare.

Biserica ne cheamă să ne nevoim.

Avem vrăjmași. Iar cei mai mari vrăjmași ai noștri sunt trei: primul este trupul cu dorințele lui rele, al doilea este lumea cu spaimile și farmecele ei, iar al treilea este satana, care - cum zice Apostolul Petru - „ca un leu răcniind umblă căutând pe cine să înghită” (I Petru 5, 8). Așadar, suntem chemați la un război duhovnicesc.

Si precum soldații au arme, așa și noi, soldații lui Hristos, trebuie să fim înarmați cu armele pe care Apostolul Pavel le numește astăzi „armele luminii” (Romani 13, 12). Iar armele pe care ni le recomandă Sfânta noastră Biserică în această perioadă sunt patru.

Prima armă este postul

Unii moderni spun că postul nu reprezintă nimic. L-au inventat preoții și episcopii ca să țină poporul supus. Aceasta este o minciună. Postul este un așezământ vechi. Este, precum zice Marele Vasile, „de aceeași vârstă” cu omul, atât de vechi ca și omul. Când Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva, le-a spus să mănânce din roadele tuturor pomilor din rai în afară de unul. Ei, asta nu înseamnă post? Dar, din nefericire, Adam și Eva nu au păzit acest post ușor și au fost pedepsiți: „au fost izgoniți din rai”, precum auzim astăzi în cântări.

Au postit Moise, Ilie, toți profeții și patriarhii și dreptii din Vechiul Testament. Au postit evreii, au postit toate

popoarele. Dar mai înainte de toate postul îl recomandă Domnul nostru Iisus Hristos. Îl recomandă prin cuvintele pe care le-am auzit astăzi (vezi Matei 6, 16-18), și - mai mult - prin faptele și pildele Sale. După botezul Său, Hristos s-a dus în pustie, a rămas acolo 40 de zile, s-a luptat cu satana și l-a învins; și acolo a postit aspru, atâtea zile nici nu a mâncat, nici nu a băut nimic. Așadar postul se întemeiază și pe Vechiul și pe Noul Testament. De aceea creștinul trebuie să postească. Dar și medicina recomandă postul ca medicament. Un medic înțelept a spus că noi, oamenii, „ne săpăm groapa - mormântul, cu furculițele și cu lingurile”. Întâlnim postul până și în natură, la animale. Țestoasa, șarpele, broasca, ursul cad în mari perioade de hibernare; în această perioadă desigur că postesc. Postul este o lege universală. În anii de demult oamenii se fereau de cărnuri. În România, în prima zi de post, măcelarul își atârna în cui cuțitul, se închideau măcelăriile și doar în Sâmbăta cea Mare îl lua din nou. Acum ne-am transformat în cel mai carnivor popor:

s-a umplut România de rotiserii. Nu ajung animalele din țară, aducem și din afară și pleacă banii peste graniță. Noi mâncăm ca niște spartii, în timp ce dincolo, în Asia și Africa, milioane de copilași mor. Însă ia aminte, vom plăti pentru asta. Vor veni iarăși ani de foamete; se va împlini cuvântul Sfântului Cosma Etolianul: „Un pumn de făină - un pumn de aur”. Toți să postească. Excepție fac doar bolnavii, cei înaintați în vârstă și femeile care alăptează copii. Biserica noastră este iubitoare de oameni. Nu vrea să-l nimicească pe om. Canonul apostolic zice că aceștia sunt scutiți; toți ceilalți sunt obligați să postească. Așadar, o armă este postul.

O altă armă este rugăciunea

Să ne rugăm mereu, însă în mod deosebit acum. În biserică, în fiecare seară, se cântă „Doamne al puterilor...” la Pavecernița Mare. Miercuri și vineri se săvârșește Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. Rugăciune și în afara bisericii: dimineața și seara, înainte și după masă; pe drum, în mașină, în avion, pretutindeni. Strămoșii noștri

spuneau: „Cad, îmi fac cruce și îngerul este lângă mine”.

Însă rugăciune și acasă, în familie, tatăl - mama - copiii. Arătați-mi o familie care se roagă așa, să cad să le sărut picioarele. Avem case frumoase, televizoare, mâncăruri, distracții, desfrânări, adultere, carnaluri... Dumnezeu nu avem. Pentru aceasta vin pedepse, potrivit Sfințelor Cărți.

Nu te rogi? Nu ești om. Nu te rogi? Nici animal nu ești. Păsările îl laudă pe Dumnezeu în cântări. Și câinele căruia îi arunci un os și dă din coadă ca și cum ți-ar spune „mulțumesc”. Și omul? Toate i le dă Dumnezeu, iar el abia are o buche în gură și îl înjură pe Hristos.

A treia armă este milostenia

Banii tăi să nu-i ții doar pentru tine, pentru femeia și pentru copiii tăi. Asta este iubire de sine. Să fii milostiv. Cât de milostiv? Evanghelia numără trei trepte ale milosteniei. Prima: să le împarți pe toate (vezi Luca 18, 22); asta au făcut-o apostolii, martirii, asceții. Nu poți să le dai pe toate? Ei, atunci fă ceva mai ușor, dă jumătate; aceasta o spune Ioan Înainte-mergătorul (vezi Luca 3, 11). Nici jumătate nu poți? Ei, atunci dă o zecime, precum făceau iudeii. Ai adunat 100 de lei? Dă 10 lei săracului. Dar nici asta n-o faci. Dar ce faci? Lozinca diavolului: toate pentru noi înșine, nimic pentru celălalt! Într-un sat, preotul a făcut o colectă pentru un sărman și a adunat doar 1.000 de lei. În aceeași seară au venit în centru dansa-

toare străine și au dansat; tineri, bătrâni priveau la trupurile lor goale. Și când au plecat, au numărat banii pe care i-au adunat. Erau, poftim, 3.500 de lei. Foarte frumos! Pentru diavolul 3.500. Pentru Hristos? Aproape nimic...

A patra armă - iertarea vrăjmașului

Așadar am spus: post, rugăciune, milostenie. Însă Hristos mai cere ceva. O spune astăzi Evanghelia. Ce anume? Să-ți ierți vrăjmașul (vezi Matei 6, 14-15). Este a patra armă, cea mai grea dintre toate.

Duhovnicul întreabă un suflet: – Nu cumva ai dușmănie cu cineva? – Am, cu o vecină. – Ce ți-a făcut? – Asta și asta. – Cât timp ai de când nu vorbești cu ea? – Sunt deja zece ani...

Vine alta. – Ai vreun dușman? – Chiar soacra a scos sufletul din mine! Nici „bună ziua” nu-i zic...

Vine soacra: – A, chiar noră-mea!... Vine vecinul: – Am ură față de cutare. – Ei, acum trebuie să ierțați. – A, nu se poate asta, părinte. Dă-mi canon orice vrei, să aprind lumânări, să fac metanii, dar iertare nu dau. M-a ars, nu vreau nici să-l văd, nici să-l aud...

Ce zice însă Evanghelia!? Cineva a întrebat pe un necredincios care este cel mai frumos cuvânt din câte sunt scrise în Evanghelie, și a răspuns: ceea ce zice Hristos, a ierta unul pe celălalt. Ierți? Ești creștin. Nu ierți? Păcat de posturile tale, de drumurile tale la biserică, de metaniile tale, de toate câte faci. O spune clar Evanghelia astăzi. Ierți, vei

fi iertat. Nu ierți, nu vei fi iertat. În seara aceasta, Biserica ne va chema pe toți ca mai înainte să intrăm în post, nurorile să ierte pe soacre, soacrele pe nurori, bărbații pe vecinii lor, cei mici pe cei mari, cei mari pe cei mici. În felul acesta toți ca niște frați, ca o familie iubită să începem sfântul post.

Sfântul Cosma Etolianul spune: Vai de cel care moare înainte de a se împăca cu dușmanul său! Mii de preoți și mii de episcopi să le citească rugăciuni la mormânt! Nu se iartă. La arme deci, iubirii mei frați! Oricine apucă armele de război cu ușurință, arme care sunt de moarte, de distrugere, de pierzare; dar cu greu va apuca cineva armele cele duhovnicești, „armele luminii”, despre care vorbește Apostolul Pavel astăzi.

Să nu rămânem fără armele noastre: postul, rugăciunea, milostenia și iertarea. Să postim, precum Domnul nostru Iisus Hristos în pustie. Să ne rugăm, precum Hristos noaptea în Ghetsimani. Să facem milostenii, precum Hristos a împărțit în lume bună-tățile Lui. Și să iertăm din inima noastră pe orice vrăjmaș, precum Acela, care de sus de pe cruce, a spus pentru răstignitorii Săi: „Părinte, iartă-le lor, căci nu știu ce fac” (Luca 23, 34). De mâine la arme! Post, rugăciune, milostenie, iertare. Acestea patru să le avem și atunci îngerii și arhanghelii ne vor acoperi și Dumnezeu va fi întotdeauna cu noi în vecii vecilor. Amin. ❖

Părintele Dinu

RAIUL PE PĂMÂNT

Deci, când îți aduci aminte de Dumnezeu, ce să faci? Înmulțește rugăciunea! De ce?

Ca atunci când îl vei uita, Domnul să-și aducă aminte de tine.

E un cuvânt pe care l-am găsit în „Filocalie”; de când l-am citit pentru prima dată, mi s-a implantat în minte și-am rămas cu el și îl duc mai departe și îl spun și altora.

Deci să înmulțim rugăciunea, dar s-o înmulțim nu așa, citind numai ca să ne găsim în treabă: că am citit o „Psaltire” întreagă, că am citit cincisprezece acatiste sau patruzeci de paraclise. Citiți cât puteți, faceți-vă o rânduială de fiecare zi, găsiți vreme și pentru Dumnezeu, nu numai pentru lumea asta, nu numai pentru televizor, nu numai pentru altceva. Găsiți vreme pentru Dumnezeu, căutați vreme pentru Dumnezeu, căutați prilejuri de întâlnire cu Dumnezeu, căutați prilejuri de vorbire cu Dumnezeu.

Spuneți-I lui Dumnezeu nu numai lucrurile acestea pământești, nu-I spuneți numai: „Doamne, îmi lipsește asta și-mi lipsește ailaltă”. Spuneți-I lui Dumnezeu: „Vreau să mă mântuiesc; vreau să Te am în sufletul meu; vreau să Te am Păstorul meu”.

Să folosim toate prilejurile de a primi binecuvântările lui Dumnezeu de la sfințele slujbe, să folosim prilejurile de a fi la sfințele slujbe, în „cerul cel de pe pământ”; căci biserica e și cerul cel de pe pământ, și

tinda Raiului, și casa lui Dumnezeu, și poarta cerului, și locul împlinitor, și locul fericirii. Să trăim lucrurile acestea pentru slava lui Dumnezeu, nu pentru ca să ne știe oamenii că suntem noi cine-știe-cine, că am făcut noi cine-știe-ce. Dumnezeu știe cine suntem, Dumnezeu știe ce suntem, dar să căutăm să trăim o viață pentru mărirea lui Dumnezeu. (din vol. *Arhim. Teofil Părăian - Disciplina interioară prin rugăciunea de toată vremea*) ❖

POSTUL PĂRESIMILOR, ASCEZĂ ȘI RUGĂCIUNE

Perioadă de urcuș duhovnicesc, Postul Mare înseamnă în primul rând schimbarea alimentelor consumate și a cantităților de hrană. Fără post, fără o înfrânare trupească, nu putem vorbi de petrecerea creștinească a Postului Paștelui.

În acest post nu mâncăm produse de origine animală și în anumite zile nici ulei și vin. Avem însă dezlegări: la ulei și vin în fiecare sâmbătă și duminică, iar la pește de Bunavestire și în Duminica Floriilor. De luni până vineri se mănâncă o singură dată în zi, de obicei seara după vecernie sau după Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, legume și fructe, gătite fără ulei, iar sâmbăta și duminica se mănâncă de două ori bucate gătite cu ulei și se poate bea puțin vin. Prima și ultima săptămână a postului sunt, după pravilă, mai aspre, căci în primele 5 zile de post numai două mese sunt permise, una miercuri și alta vineri, seara, după Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. Luni, marți, joi pentru cine poate, nu se mănâncă nimic. Dacă nu, după vecernie putem consuma: pâine, apă, ceai sau sucuri de fructe, eventual fructe sau semințe, dar nu mâncare gătită. Dacă putem totuși, luni nu mâncăm nimic. Evident, copiii și bolnavii sunt exceptați de la postire, iar postul va fi ținut cu dreptă socoteală. Dar oricum am ține postul, obligatoriu este sfatul și binecuvântarea părintelui duhovnic. Cu toții însă suntem datori să înmulțim rugăciunea, să participăm la slujbele bisericii, să facem milostenie și să ne îndepărtăm de preocupările lumești. Și mai ales să ne spovedim și să primim cu sufletul curat Sfânta Împărtașanie.

Slujbe în Postul Sfințelor Paști

Prima slujbă a Postului este Vecernia Iertării din după-amiaza duminicii lăsăturii sec de brânză, în care toți, preoți și credincioși, își cer iertare unii de la alții, pentru a începe postul în pace. Tot acum se schimbă veșmintele și acoperămintele, din culori luminoase în culori de doliu (de regulă negre, dar și mov). Pentru prima oară în acest post se citește rugăciunea Sf. Efreim Sirul, însoțită de metanii. În acest Post se slujesc toate cele trei liturghii ortodoxe: de luni până vineri, din săptămâna a doua, Liturghia Darurilor mai înainte sfințite; sâmbăta Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur; în primele cinci duminici din Post și în Joia Mare, Liturghia Sfântului Vasile cel Mare; în duminica Floriilor - Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur.

Zile aliturgice (în care nu se săvârșește

Sfânta Liturghie) sunt: luni și marți la începutul Postului Mare și Vinerea mare. Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, pusă sub numele Sfântului Grigore Dialogul, nu este de fapt o Liturghie deoarece în cadrul ei nu se aduce Sfânta Jertfă și nu se sfințesc darurile. Ea este un ritual solemn de împărtașire cu Sfintele Taine sfințite la una din Liturghiile propriu-zise. Ea îmbină vecernia cu unele elemente ale Sfintei Liturghii.

De luni până joi, în prima săptămână, la Slujba Pavecerniței se citește Canonul cel Mare, al Sfântului Andrei Criteanul. În săptămâna a cincea și a șaptea (sau a Patimilor) din Postul Paștelui au loc Deniile: miercuri în săptămâna a cincea, Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul integral, iar vineri Acatistul Bunei Vestiri. Deniile din săptămâna ultimă a Postului sau Săptămâna Patimilor se săvârșesc în biserici începând cu seara Floriilor, până vineri seara, inclusiv; cele mai importante fiind cele de joi și vineri seara, cunoscute și sub denumirile de Denia mică (cu citirea celor 12 Evanghelii) și respectiv Denia mare (Cântarea Prohodului). În acest Post se înmulțesc citirile din Sfânta Scriptură, iar cântările devin mai sobre și mai triste.

Sărindarele

În multe din slujbele Bisericii ortodoxe, dar cel mai adesea la Sfânta Liturghie, dăm

pomelnice cu numele celor vii și adormiți care sunt pomeniți de către preoți în anumite momente ale slujbei.

La început aceste nume se scriau pe un obiect care se plia în două, dând naștere la ceea ce numim diptice, noțiune care apare încă din secolul al IV-lea. La fel dăm și acum „liturghia”, împărțind pomelnicul (coala de hârtie) în două și scriind pe cei vii în stânga, iar pe cei adormiți în dreapta.

Sărindarul este rânduiala de pomenire a morților sau a viilor la patruzeci de Sfinte Liturghii în șir. Cuvântul sărindar vine de la grecescul *τα σαρανταρια* - ta sarantaria, care înseamnă un grup de 40.

Credincioșii aduc sărindare la biserică la începutul posturilor mari, mai ales al Postului Sfințelor Paști, căci în toate sâmbetele acestuia se pomenesc cei adormiți la Sfânta Liturghie și la Parastas. Sărindarele sunt însoțite de prinoase (grâu, vin, zahăr, mirodenii, și altele) necesare în primul rând pregătirii colivelor, dar și lumânări, untdelemn, tămâie. Dezlegarea sărindarelor se face în Sâmbăta Floriilor.

Creștinii care aduc un sărindar la biserică trebuie să se roage mai mult în toată această perioadă și să participe la slujbe, în sâmbetele special rânduite pentru pomenirea morților, dar, mai ales, în ziua dezlegării sărindarelor, când pregătesc colivă și alte daruri spre a fi împărțite ca milostenie. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 10-17 MARTIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 10 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsăturii sec de brânză) Lăsatur secului pentru Postul Sfințelor Paști – Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernia Iertării
Luni 11 martie	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică
		Începutul Postului Mare
Marți 12 martie	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică
Miercuri 13 martie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare
Joi 14 martie	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare
Vineri 15 martie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 16 martie	07 ³⁰ -10 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților; Citirea Sărindarelor
	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 17 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sf. Liturghie

CANONUL CEL MARE AL SFÂNTULUI ANDREI CRITEANUL

Este un canon de pocăință ce se cântă în prima și a cincea săptămână din Postul Mare. Fiind un lung imn liturgic, cu peste 250 stihiri, este alcătuit din 9 cântări bogate, în care apare des invocația: „Miluiește-mă, Dumnezeu, miluiește-mă!”, ce ne amintește de rugăciunea vameșului din prima duminică a Triodului.

Despre Sfântul Andrei Criteanul, autorul acestui canon, știm că s-a născut la Damasc, în jurul anului 660, într-o familie creștină care i-a dat o educație aleasă.

Viața Sfântului Andrei Criteanul

Devine monah în „Frăția Sfântului Mormânt” – Ierusalim și secretar al patriarhului de Ierusalim. În această calitate ajunge în 685 la Constantinopol, unde semnează actele Sinodului VI Ecumenic. Rămâne la Constantinopol și i se încredințează conducerea unei importante opere social-filantropice, în special a unui orfelinat și a unei case pentru bătrâni. În anul 692 este ales episcop de Gortina, Creta, de aici numele de „Cretanul” sau „Criteanul”. A fost un mare episcop misionar, a construit biserici, a înființat mănăstiri, a dezvoltat lucrarea filantropică a Bisericii, s-a ocupat de educația tineretului din eparhia sa, a fost un bun predicator și a compus o mulțime de imne liturgice. Este considerat cel dintâi autor de canoane liturgice. A trecut la Domnul în anul 740.

Când au apărut canoanele?

Canoanele liturgice au apărut la sfârșitul secolului al VII-lea și începutul secolului al VIII-lea, înlocuind, în mare măsură, imnele liturgice numite Condac. Canoanele, care au fost compuse la început de creștini sirieni elinizați din Palestina, sunt mai sobre din punct de vedere muzical și au un conținut teologic mai accentuat.

Alcătuirea Canonului cel Mare

Canonul liturgic are nouă cântări, formate din multe stihiri scurte, la care se intercalau la început nouă cântări biblice folosite în viața liturgică răsăriteană.

La Canonul Mare al Sfântului Andrei Criteanul au fost adăugate în timp câteva canoane mai mici, compuse de Sfântul Teodor Studitul (+826) și Iosif de Sicilia (+886). Iar în secolele XI-XII, un canon de două stihiri a fost adăugat în cinstea Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, căci duminica a V-a din Postul Sfintelor Paști a fost închinată ei. Apoi a fost adăugată o stihiră de ceteră către Sfântul Andrei Criteanul însuși.

Ce este Canonul cel Mare?

Acest canon este meditație biblică și rugăciune de pocăință, dar și dialog al

omului păcătos cu propria sa conștiință, luminată de citirea Sfintei Scripturi. Omul care se pocăiește plânge, având în inimă smerenia vameșului și în minte cugetarea la întoarcerea fiului risipitor și înfricoșătoarea judecată, despre care ne vorbesc Evangheliile primelor trei duminici ale Triodului. În privința conținutului, Canonul Mare împletește marile teme biblice: Adam și Eva, Raiul și căderea în păcat, Noe și Potopul, David, pământul făgăduinței, Hristos și Biserica ș.a., cu mărturisirea păcatului și pocăința. Dar păcatul nu este al unui singur om, ci al întregii firi omenești căzute, de la Adam și Eva. Canonul cel Mare se cântă în Biserică în perioada de pocăință a Postului Mare pentru a ne arăta că oamenii au nevoie de pocăință și de iertare a păcatelor pentru a ajunge la mântuire.

Pocăința a ridicat din păcat și patimi mari păcătoși, care au devenit dascăli ai pocăinței pentru întreaga Biserică, și rugători pentru cei ce se luptă cu păcatul. Cuvioasa Maria Egipteanca este invocată în Canonul cel Mare în stihul: „Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”. Iar mai târziu, Biserica a adăugat în Canonul cel Mare și rugăciunea adresată chiar Sfântului Andrei Criteanul: „Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”

Lacrimi de întristare și lacrimi de bucurie

Dar semnul pocăinței profunde este plânsul sau lacrimile căinței. Lacrimile sunt un dar de la Dumnezeu, iar cele de pocăință sunt numite „întristarea cea după Dumnezeu”, după cum mărturisesc Sfinții Părinți. Căci Sfântul Ioan Damaschinul ne arată că nu orice plâns aduce fericire, nu orice tânguire și lamentare este o virtute, ci plânsul pentru păcate, numai acela aduce mângâiere. El face distincția între plânsul egoist, din orgoliu și plânsul adevărat. Acesta din urmă este regretul sau căința

pentru păcatele pe care le-am făcut, pentru timpul pierdut, energiile sufletești și trupești pe care le-am cheltuit în zadar, fără sens duhovnicesc și fără nici un folos pentru alții.

De la Părinții Bisericii, trăitori și dascăli ai pocăinței, știm că lacrimile sunt de întristare, numite și „străpungerea inimii” și lacrimi de bucurie. Primele curăță sufletul de păcate, și continuă uneori și după ce au fost iertate păcatele, ele transformându-se în lacrimile bucuriei, izvorâte din rugăciune. Dar lacrimile bucuriei apar după ce credinciosul a trecut prin lacrimile pocăinței.

Spovedania aduce împăcarea omului cu Dumnezeu, iar lacrimile ce-i urmează aduc sufletului pace. Lacrimile nu sunt un scop în sine, ci semnul căinței profunde, al bucuriei iertării și refacerii comuniunii cu Dumnezeu, dătătorul de bucurie.

Cântările bisericii noastre sunt compuse mai ales de călugări care au plâns o viață întreagă și s-au învrednicit de lacrimile pocăinței și de lacrimile bucuriei, aceste cântări aducând pace și bucurie în inimi. Ele nu urmează ritmul naturii împătimită de plăceri, ci urmează ritmul metaniilor, acela al pocăinței. O astfel de muzică ne ajută la susținerea rugăciunii de pocăință.

Participarea noastră la Canonul cel Mare

Prezența noastră, a tuturor, la Canonul cel Mare trebuie să fie o participare, și nu doar o asistență. Rugăciunea noastră, comună, este un dialog în adâncurile cele mai tainice ale existenței, prin care stăm la rugăciune în Sfânta Biserică, vorbind în mod nevăzut cu Dumnezeu, Maica Domnului, Cuvioasa Maria Egipteanca și Sfântul Andrei Criteanul însuși. Rostul acestui canon are menirea să ne descopere păcatul, iar prin lacrimi de întristare să ne ardă păcatele și să ne spele sufletul păcătos asemenea focului ce curăță fierul de rugină. ❖